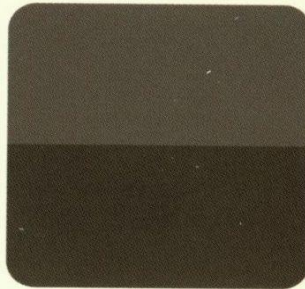

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

DERSİMİZ OTOBÜS YOLCULUĞU

.projectgroup

DERSİMİZ OTOBÜS YOLCULUĞU

3

BU ELMA KİMİN HAKKI ?

15

DANS EDEN HARFLER

27

DERSİMİZ OTOBÜS YOLCULUĞU

-Çocuğum görmüyor musun? Amca ayakta zor duruyor. Kalk da amca oturuversin.

-İyi de teyze, ben de yorgunum.

-Evladım, sen gencecik çocuksun, yorgunluk sana ne yapar? Amca öyle mi ya?

-Tamam tamam, gel amca otur.

-Yok çocuğum, rahatsız olma.

-Olduk artık amca, ne yapalım. Gel, otur.

-Peki evladım, sağ ol.

Merve annesiyle beraber Bilge Teyze'sine gitmek için otobüse binmişti. Bilge Teyze'sini çok seviyordu. Kızı Özge ile iyi anlaşıyorlardı. Annesi ve Bilge Teyze ortaokuldan beri arkadaştı. Onların dostluğunu araya giren mesafeler bile bozamamıştı. Çünkü, Bilge Teyze'ye gitmek için önce minibüse, sonra vapura, sonra da otobüse binmek gerekiyordu.

Güzel bir vapur yolculuğundan sonra duraktan otobüse binmişlerdi. Orta kısımdaki boşluğun olduğu yerde, cam kenarındaydılar. Hemen önlerindeki koltukta oturanlar arasında geçen bu konuşmalar dikkatini çekmişti.

Otobüs yeni bir durağa gelmişti. Duraktan yaşlı bir amca otobüse binmişti. Koltuk kenarlarından tutunarak yolculuk yapmaya çalışıyordu. Bu durumu gören bir hanım, karşısında oturan genç çocuğu amcaya yer vermesi konusunda uyarmıştı. Sonra da konuşmalar pek de hoş olmayan bir şekilde devam etmişti. Gencin yerine oturan amca bu duruma biraz üzölmüş görünüyordu.

Herhalde bu genç otobüs, minibüs gibi toplu taşıma araçlarında büyüklere yer vermesi gerektiğini öğrenmemişti.

Merve bunları düşünürken bir anda arkadan sesler gelmeye başladı.

-Bana da ver biraz.

-Hey! Bu tarafa geçsene.

-Bekle, geliyorum.

-Çocuklar yeter artık, bir rahat durmadınız.

Otobüstesiniz oyun parkında değil.

Merve'den birkaç yaş daha büyük bir grup çocuk otobüsün arka tarafında birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Bir paketi elden ele dolaştırıyor, içinden bir şeyleri alıp yiyorlardı. Çocukların bu hareketliliği çevrelerini rahatsız etmişti. Bu yüzden bir teyze onları uyarma ihtiyacı hissetti.

Çocuklar teyzenin uyarısından sonra biraz daha sessiz oldular. Galiba bu çocuklar otobüste başkalarını rahatsız etmenin yanlış olduğunu öğrenmemişti.

Merve otobüsün camından etrafı izliyordu. Bir köprü'nün üstünden geçiyorlardı. Aşağıda kocaman bir çocuk parkı görünüyordu. Daha önce de buradan geçtiklerini hatırladı.

Yine Özgelere gidiyor olmalıydılar. Hatta biraz sonra da çok eskiden kalmış kale duvarlarının yanından geçeceklerdi. Evet evet, geçiyorlardı işte.

Bu sırada otobüs yeni bir durağa yanaşmıştı. Ön kapısından yolcular binerken orta ve arka kapıdan da otobüstekiler iniyordu. Merve'nin tam karşısındaki orta kapının önünde bir kargaşa yaşanıyordu. Otobüsten inmeye çalışan bir hanım:

-Bir dakika, bir dakika, önce biz inseydik, derken onun arkasındaki yeşil montlu adam:

-Kardeşim, zaten burası orta kapı buradan binemezsin, diyordu.

-Sen ne karışyorsun, istediğim yerden binerim, diye bir ses geldi otobüsün dışındaki birinden.

-İyi de bu otobüsün bir kuralı var; ön kapıdan binilir, diğer kapılardan inilir, diye cevap verdi yeşil montlu adam.

Otobüse orta kapıdan binmeye çalışan adam otobüslere ön kapıdan binileceğini öğrenmemiş olmalıydı.

-Anne, daha çok var mı? diye sordu Merve.

Rabia Hanım:

-Dört durak kaldı, Merveciğim, dedi. Ne o sıkıldın mı?

-Yok, hatta etrafı izlemekten geçen zamanı anlayamadım bile.

Merve daha sözünü bitirmeden yeni bir olay çıkmıştı izlenecek:

-Ahmet abi sen neredesin?

-.....

-Abi ben otobüsteyim geliyorum. Sen çık dükkâna, orada çocuklar var seni karşılar.

-.....

-Tamam abi, tamam geliyorum.

-.....

-Sen kumaşları çıkarttır.

Ön koltuklardan birinde oturan bir

adam telefonda konuşuyordu. Bütün otobüs adamın konuşmasını duyabiliyordu. Konuşma uzayıp gidiyordu. Adamın sesi yükseldikçe yükseliyordu. Karşısındaki kişiye kendini duyurmak isterken bütün otobüsü rahatsız ettiğinin farkında değildi. Neyse ki bir süre sonra telefonu kapattı. Kimse bu adama otobüste telefonla konuşurken sessiz olması gerektiğini öğretmemiş miydi?

Rabia Hanım:

-Hazırlan Merveciğim, yaklaşıyoruz, dedi. İnecekleri durağa gelmeden önce kapiya doğru ilerlediler. Annesi inecekleri durağa yaklaştıklarında düğmeye bastı. Şoförün olduğu yerde "Duracak" ışığı yandı. Otobüs durağa girdi. Merve ve annesi açılan kapiya yöneldi. Otobüsten indi.

Merve giden otobüsün arkasından bir süre baktı. Sonra yola devam ettiler.

Bilge Teyze'nin ziline bastılar. Kapi

açıldığında yüzlerinde kocaman bir gülümseme ile Özge ve Bilge Teyze karşıladı onları. Gerçekten çok özlemişlerdi birbirlerini.

-Yolculuk nasıl geçti? diye sordu Bilge Hanım.

Merve otobüs yolculuğu boyunca yaşadıklarını bir çırpıda anlatıverdi.

-Desene zor bir yolculuk olmuş.

-Aslında zor değildi, ama ilginçti. İnsanlar otobüste nasıl davranmaları gerektiğini hâlâ öğrenememiş. Bence "Otobüs Yolculuğu" diye bir ders olmalı.

Merve'nin bu sözlerine hepsi güldüler. Merve çok ciddi idi. Okula gittiğinde bu konuyu öğretmeni ile konuşacaktı.

Siz de yaptığınız bir otobüs yolculuğunun hikâyesini yazınız.

BU ELMA KİMİN HAKKI ?

-Ooo ne kadar da büyümüş!

-Ya gördün mü? Çok emek verdik ama değdi.

-Sence bu sene meyve verir mi?

-Bakalım göreceğiz.

Emrah, büyükbabasının bahçesine diktikleri elma ağacının mart ayından beri bu kadar büyümüş olmasına şaşırmıştı.

Ahmet dedenin şehirden uzakta, kocaman bahçesi olan bir evi vardı. Bahçede pek çok meyve ağacı, çam ağacı ve dallarına salıncak kurdukları kocaman bir çınar ağacı vardı.

Arka bahçede küçük bir kümes, ön tarafta da köpek kulübesi bulunuyordu. Emrah, kümesteki tavukların kuluçkaya yattığını duyduğunda çok heyecanlanıyordu. 21 günü sayıp o hafta sonu bahçeye gitmek için babasını ikna etmeye çalışıyordu.

Yumurtadan yeni çıkan civcivleri izlemek çok zevkliydi.

Yine bir hafta sonu onları çok özledikleri için ziyarete gelmişlerdi. Büyükannesi harika gözlemeler yapmak için hamur hazırlarken babasından da bahçedeki ocağı yakmasını istemişti. Annesi de onlara yardım ediyordu.

Büyükbabası:

-Benimle gelmek ister misin? diye sordu.

-Nereye?

-Fidanlığa.

-Ne yapacağız?

-Fidan alacağız.

-Ne fidanı?

-Ooo, sen de ne çok soru soruyorsun? Gel de gr.

-Tamam.

Emrah ve Ahmet Bey kamyonete binerek yola ıktılar.

Fidanlığa geldiklerinde etrafta pek çok

bitki gördüler. Çeşit çeşit çiçekler, sebze fideleri, meyve fidanları.

Ahmet Bey Emrah'ı yanına çağırdı.

-En çok hangi meyveyi seversin?

-Elma, elmayı çok severim.

-O zaman biz de elma fidanı alalım.

-Aa, ağaç mı dikeceğiz?

Fidanların arasında dolaştılar.

-Seç bakalım bir elma fidanı, dedi büyükbabası.

-Ama ben nerden bilebilirim ki... Hepsi birbirine benziyor. Üzerlerinde meyve yok.

-Ha ha ha... Doğru henüz yapraklarına, gövdesine bakarak hangi ağacın ne meyve verdiğini bulamazsın. Sana zaman içinde bunları öğretirim.

-Gerçekten mi?

-Tabii.

Büyükbabası şöyle bir baktı, gözüne kestirdiği bir fidanı göstererek:

-Bunu alalım, dedi.

Görevliler, dibindeki toprak dolu kova ile bir hayli ağır olan fidanı kamyonete taşıdılar. Sarsılıp da devrilmemesi için etrafını desteklediler. Büyükbabası da fidanın parasını ödedi.

Eve döndüklerinde bahçeyi mis gibi gözleme kokusu sarmıştı. Emrah ocağa doğru koştu. Büyükbabası:

-Nereye? Yardım etmeyecek misin? Ben bu fidanı tek başıma nasıl indireyim? Hatta babanı da çağır.

Emrah babasını da alarak geldi. Hep birlikte fidanı kamyonetten indirdiler. Eve yakın bir alana yerleştirdiler.

-Şimdi gidebilir miyim?

-Sor bakalım, yemek hazır mı?

-Tamam.

-Her şey hazırmış. Fidanı, yemekten sonra diksek olur mu?

Gözlemeler nefis görünüyordu. Hangisinden yiyeceğini şaşırmıştı. Patatesli mi, otlı mu, kıymalı mı? Annesi her birinden birer parça koydu tabağına. Yanında da bol köpüklü bir ayran. Keşke bahçe daha yakın olsaydı da bu yiyecekleri daha sık yiyebilseydi.

-Ellerine sağlık büyükanneçim, harika olmuş.

-Sadece benim değil, annenin de ellerine sağlık.

-Gelin Hanım, yemeğin üstüne bir ocak kahvesi yap da içelim, dedi büyükbabası. Kahveden sonra da fidanımızı dikelim artık.

Emrah, sen şu küreği al da fidanın yanındaki boşluğa bir çukur aç.

Kürek biraz büyüktü ama Emrah daha önce dedesinde gördüğü gibi ayaklarının da yardımıyla toprağı oymaya başlamıştı bile. Arada bir doğruluyor, alnındaki terleri siliyor,

sonra toprağı kazmaya devam ediyordu.

Bir süre sonra dedesi yanına geldi.

-Yeter mi? diye sordu dedesine.

-Yoo, daha derin bir çukur lazım.

-Çok yorulдум.

Çukur derinleştikçe iş zorlaşıyordu.

Büyükbabası küreğı aldı.

-Sen biraz dinlen, dedi.

Derin ve büyük bir çukur oluşmuştu.

Çukurdan çıkan topraklar da küçük bir tepecik yapmıştı. Ahmet Bey komşu bahçenin sahibi

Hamdi Bey'e seslendi:

-Varsa bize biraz gübre verir misin?

-Var komşu, var. Getiriyorum hemen.

Emrah, büyükbabası ve Hamdi Bey fidanı kovadan çıkardılar, çukura yerleştirdiler.

Toprakları tekrar fidanın etrafındaki boşluklara attılar. Biraz da gübre eklediler.

Ahmet Bey:

-Koş, can suyunu getir, dedi Emrah'a.

-Can suyu mu? Nerden bulacağım onu?

-Çeşmeden doldur oğlum. Yeni dikilen fidana dökülen ilk suya “can suyu” denir.

Hemen çeşmeden su getirdi.

Fidanın dibine döktü.

İşte mart ayında diktikleri fidan, şimdi yeni dalları ve yapraklarıyla bayağı büyümüş görünüyordu.

Gün hızlıca geçmiş eve dönme zamanı gelmişti. Keşke bütün tatili burada geçirebilseydi. Bu sefer de anne ve babasını özlüyordu.

-Üzülme, yine geliriz, dedi babası.

Gerçekten de 2 ay sonra tekrar bahçeye gelmişlerdi.

-Hoş geldin Emrah, sana bir sürpriz var, dedi büyükbabası.

-Ne oldu? Yoksa yeni civcivler mi var?

-Hayır.

Eve doğru yürürken elma fidanına baktı,

biraz daha büyümüştü.

-İyi bak, dedi büyükbabası.

O da ne, bir elma vardı fidanda.

-Fidanımız artık bir elma ağacı oldu. Bu sene yeni olduğu için gücü bir elmaya yetti. Bu elma çok değerli dedi büyükbabası.

-Peki, bu elmayı kim yiyecek?

-Sence kimin hakkı?

-Benim, ben çukuru kazarken çok yoruldum. Hem can suyunu da döktüm.

-Ben de fidanlığa gittim, para verdim, fidanı aldım.

O sırada bahçeye gelen Hamdi Amca:

-Ben de gübre verdim. Toprağı yerleştirdim. Büyükbabanlar sizde kaldığında suyunu verdim.

Bu elma sizce kimin hakkı? Neden?

Yazarın Notu: Büyükbaba daldaki elmayı kopardı. Üç parçaya ayırdı. Her bir parça çok lezzetli ve değerli idi.

DANS EDEN HARFLER

-Başak, bana yardım eder misin?

-Geliyorum, anne.

-Masanın üstündekileri bana verirsen ikide bir sandalyeden inmek zorunda kalmayacağım.

-Bunları mı istiyorsun?

-Evet. Sen odanı yerleştirebildin mi?

-Bazı eşyalarımı nereye koyacağıma karar veremedim.

-Buradaki işimiz bitsin, senin odana da bir bakalım.

-Bunu da vereyim mi?

-Yok, o kalsın, onu aşağıdaki dolaba koyacağım.

-O zaman başka bir şey kalmadı.

-Teşekkür ederim.

Başaklar yeni bir eve taşınmışlardı. Ev site içindeydi. Geniş bir bahçesi vardı.

Oyun alanları ve küçük süs havuzları olan bahçe, tüm çocukların seveceği gibiydi. Hatta sitenin içinde okul vardı ve Başak da bu okula gidecekti. Daha önce oturdukları evde okula servisle gidiyordu. Şimdi okula yürüyerek ulaşabilecekti.

Yeni evleri güzeldi, güzeldi de onu korkutan yeni okul, arkadaşlar ve öğretmendi. Odasının camından dışarıya bakarken annesi geldi.

-Söyle bakalım, nasıl yardımcı olabilirim?

Başak yatağının üstünde duran akıl oyunlarını göstererek:

-Bunları nereye koyacağıma karar veremedim. Aslında bir fikrim var ama... Ben artık büyüdüm şu dolaba yerleştirdiğim oyuncaklarla oynamıyorum. Onları Buse'ye versek, hem dolapta da yer açılır.

-Buse buna çok sevinir. Hadi topla onları bir çantaya koyalım, sen de diğer oyuncakları

boşalan yerlere koyarsın.

-Anne, sence yeni arkadaşlarım ve öğretmenim nasıldır?

-Bunu yarın okula gittiğinde öğrenirsin.

Okulun geniş bir girişi vardı. Koridor boyunca duvarlara çeşitli resimler yapılmıştı. Resimler dersleri anlatıyordu sanki.

Güneş sistemi, besin grupları, dünyanın yedi harikası... Bu çok hoşuna gitmişti.

-3-C, işte burası. Hadi gir bakalım.

Başak sınıfa girdi. Henüz bütün arkadaşları gelmemişti. Öğretmeni onu güler yüzle karşıladı.

-Hoş geldin, Başak.

-Hoş bulduk, öğretmenim.

-Merhaba, Serap Hanım, dedi annesi.

-Merhaba, nasılsınız?

Başak'ın annesi öğretmeniyle okula kayıt işlemleri için geldiğinde tanışmıştı.

-Teşekkür ederim. İlk günümüz olduğu

için biraz heyecanlıyız.

-Merak etmeyin, ben Başak'ın arkadaşları ile hemen kaynaşacağına eminim.

-O zaman size iyi dersler.

-Görüşmek üzere.

-İyi günler.

Annesi sınıftan ayrılmış, Başak öğretmeni ve arkadaşları ile kalmıştı. Öğretmeni cam kenarından üçüncü sırayı göstererek:

-Burada oturabilirsin, dedi.

Başak çantasını yerleştirdi. Sırasına oturdu. Etrafı izlemeye başladı.

Serap Hanım:

-Nasıl buldun okulunu? diye sordu.

-Güzeli, özellikle duvardaki resimleri çok beğendim. Resim yapmayı severim.

Onlar konuşurken çocuklar yavaş yavaş etraflarına toplanmıştı.

Serap Hanım:

-Arkadaşınızla tanışın bakalım. Başak artık

bizim sınıfımızda, diyerek yanlarından ayrıldı.

Zil çalmış ve ders başlamıştı. Yoklama yapıldı. Başak da listeye eklenmişti.

Hayat Bilgisi dersi çok keyifli geçmişti. Ülkemizin 7 bölgesi işleniyordu. Çocukların hepsi kendi yaşadıkları bölgelerden örnekler verdiler. Herkesin birbirinden farklı yemekleri, âdetleri, konuşma biçimleri vardı.

Dursunlar Karadenizliydi. Dursun dedesinin adının da Dursun olduğunu, bu yüzden kendisine bu ismin konulduğunu söyledi. Sonra da dedesinin konuşmasını taklit ederek:

-Uy, ha bu uşak ne demeye bu yemeği yemeydur, dedi.

Çocukların hepsi kahkahalarla gülmeye başladı.

Serap Öğretmen:

-Çocuklar, insanların yaşadıkları yöreye göre farklı konuşma biçimleri olabilir. Bu

duruma glmek onları üzebilir, diyerek çocukları uyardı.

Teneffüs zili çaldığında Ceyda:

-Başak, sana okulu gezdireyim mi? diye sordu.

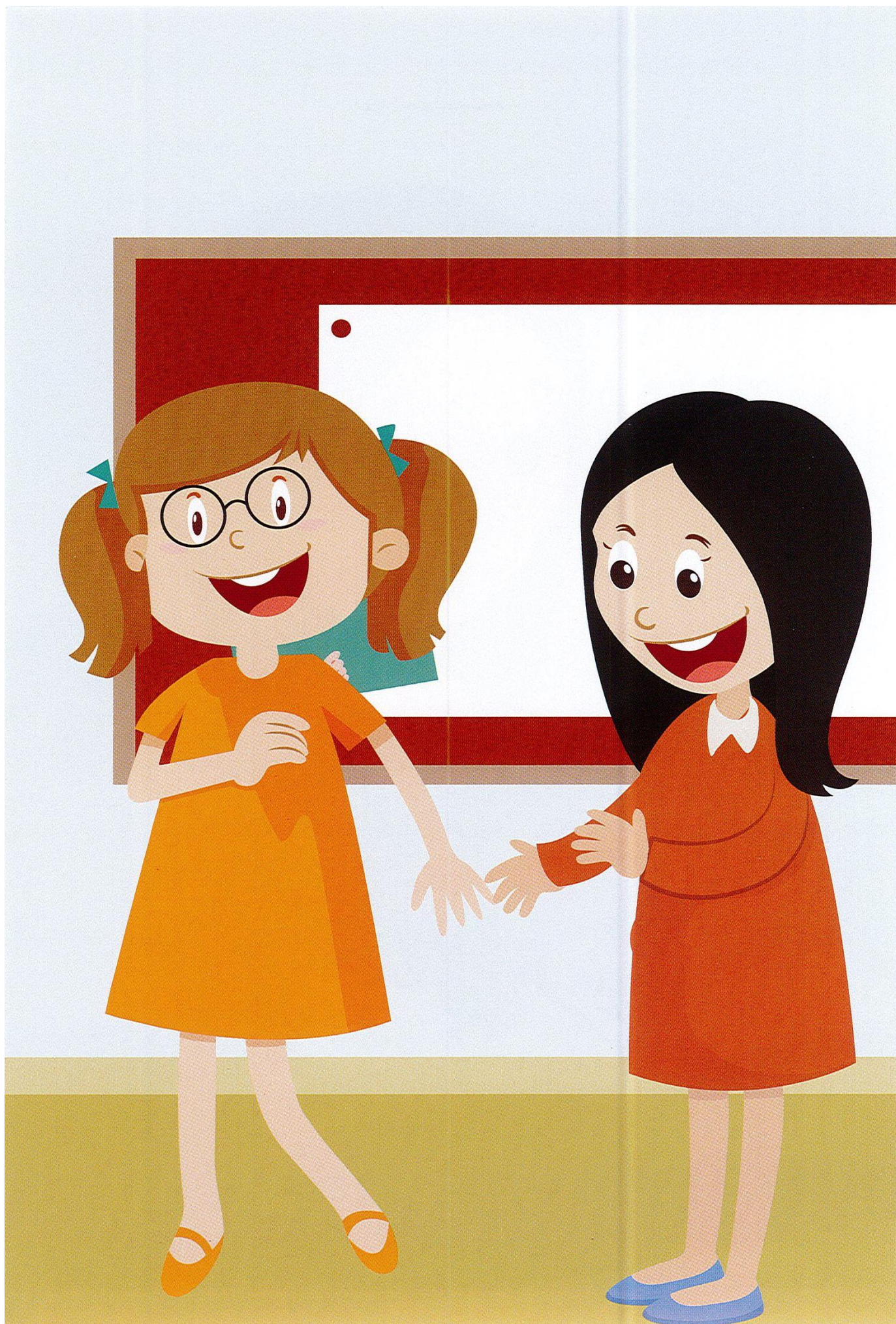
-Çok iyi olur.

Birlikte sınıftan çıktılar. Ceyda okulun kütüphanesini, kantinini, tuvaletlerini, müdür ve öğretmenler odasını gösterdi. Diğer kısımlarını da sonra gezdirmek üzere Başak'ı bahçeye çıkardı.

Okuldaki ilk gün, Başak için beklediğinden daha iyi geçmişti. Annesi onu almaya geldiğinde yüzü gülüyordu. Bu durum annesini de mutlu etmişti.

Ertesi gün Türkçe dersinde Serap Hanım:

Çocuklar Şimdi okuyacağımız parçanın yazarı sizin gibi küçükken yaşıadığı bir olayı anlatmış. ğretmeni okumak dediği anda Başak gözlerini kağırdı. Camdan dışarıya

bakmaya başladı.

-Bu parçayı bize sen okur musun Başak?

Korktuğu başına gelmişti. Şimdi gene herkes ona gülecek, onunla alay edecekti. Çünkü Başak'ın bir sıkıntısı vardı. O yazıları okurken sanki harfler dans ediyor, birbirine karışıyordu. O zaman da ağzından kelimeler farklı çıkıyordu. Tüm çocuklar ona gülüyor, söylediği kelimeleri tekrarlayarak onu üzüyorlardı.

-Ben okumasam, dedi alçak bir sesle.

Serap Öğretmen elindeki kitabı Başak'ın önüne koydu.

-Bu farklı bir parça, yazar hikâyesini resimlerle anlatmış. Senden resimlere bakmanı ve yazarın hikâyesini kendi kelimelerininle bize anlatmanı istiyorum, dedi.

Resimlere bakarak anlatmak Başak'ın en sevdiği şeydi. Başak resimlere bakarak olayları en güzel cümlelerle anlatıyordu.

Arkadaşları da ilgiyle onu dinliyordu.

Öğretmeni Başak'ın annesi ile konuşmuş ve onun "Disleksi" denen bir rahatsızlığı olduğunu öğrenmişti. Annesi daha önce Başak'ın tahtaya yazılanları ya da kitaptaki metinleri okurken arkadaşlarının ona gülmelerine ve alay etmelerine üzüldüğünü, o nedenle okumaktan nefret ettiğini anlatmıştı.

Bu yüzden Serap Öğretmen Başak için yeni bir yöntem bulmuş ve onu yüreklendirmişti. Başak okulda en beğendiğı şeyin duvar resimleri olduğunu söylediğinde aklına bu fikir gelmişti.

Başak okulun ikinci gününü de çok güzel geçirmişti. Arkadaşları ile derslerini yaptıktan sonra parkta buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Başak yeni evini ve yeni okulunu çok sevmişti.

Sizin bir özelliğinizle alay edilse ne hissedersiniz? Bu konudaki düşüncelerinizi yazınız.